

Som det fremgår af denne oversigt, har de senere års økonomiske udvikling medført en stadig stigning af de for kommunerne beregnede skattetal og udgiftstal, og det kan formentlig forventes, at denne tendens vil fortsætte også for regnskabsåret 1950—51. Men samtidig har forskellen mellem skattetal og udgiftstal haft en tendens til at vokse, således at udligningen er foregået på grundlag af en stadig mindre procent af grundbeløbet af opholdskommuneskatten, beregnet efter den københavnske rateskala. Det er klart, at jo mindre procent af grundbeløbet, som finder anvendelse ved den endelige beregning, desto mindre bliver det udligningstilsvær, som Gentofte og Frederiksberg i kraft af disse kommuners større økonomiske bæreevne har måttet udrede til Københavns kommune.

At foretage en beregning af, hvilken betydning udligningsordningen har haft for de 3 hovedstadskommuner, er vanskeligt, for ikke at sige umuligt. Udligningen har selvfølgelig betydet en stor indtægt for Københavns kommune isoleret betragtet, men samtidig med indførelsen af udligningen ophævede man de gældende regler om erhvervsbeskatning i forholdet mellem København på den ene side og Frederiksberg og Gentofte på den anden side, og det tab af indtægter, som ophævelsen af erhvervsbeskatningen har betydet, lader sig ikke opgøre på eksakt måde.

III. Voldgiftsrettens arbejde.

Voldgiftsretten afholdt sit første møde den 2. december 1946. Der opnåedes på dette møde enighed om at udsætte den almindelige revision af udligningsloven til et senere tidspunkt, således at man indtil videre begrænsede sig til at behandle spørgsmålet om en eventuel forlængelse af den indtil da bestående dekortordning for Gentofte kommune. Begrundelsen for rettens stilling var, at arbejdet med en revision af udligningsloven ville være forgæves, såfremt hovedstadskommissionens arbejde blev afsluttet inden for en kortere tid, og en revision af hele hovedstadsordningen blev resultatet.

Efter at Københavns magistrat og Gentofte kommunalbestyrelse havde haft lejlighed til skriftligt at redegøre for deres stilling til spørgsmålet om en eventuel forlængelse af dekortordningen for Gentofte kommune, afholdt retten nye møder, hvor spørgsmålet blev gjort til genstand for en nærmere forhandling. Resultatet af denne forhandling og af et senere møde mellem formandsskabets medlemmer og en enkelt repræsentant for Gentofte kommune og for Københavns kommune var, at der opnåedes enighed om at afgive følgende udtalelse til indenrigsministeriet:

„I § 17 i lov nr. 84 af 31. marts 1937 om økonomisk udligning m. v. mellem Københavns kommune og Frederiksberg og Gentofte kommuner var det bestemt, at en i dette øjemed nedsat voldgiftsret, inden udgangen af året 1943 overfor indenrigsministeriet skulle fremkomme med en udtalelse om, hvorvidt og da i hvilke henseender ændringer i nævnte lov måtte anses ønskelige under hensyn til de tre kommuners indbyrdes stilling til den tid. Ved lovanordninger af 6. december 1943 og 23. december 1944 samt ved lov nr. 595 af 21. december 1945 blev fristen for afgivelse af voldgiftsrettens udtalelse dog udskudt, hver gang eet år, sidste gang til udgangen af året 1946.

Ved fornævnte lovanordning af 23. december 1944 gennemførtes endvidere den ændring i lovens § 9, at der også for skatteårene 1945—46 og 1946—47 fastsattes en nedsættelse i det for Gentofte kommune beregnede udligningstilsvær, hvilken dekort bestemtes til 5 pct. af tilsværet, hvorhos den i lovens § 16 indeholdte frist for fremsættelse for rigsdagen af forslag til revision af loven blev forlænget 2 år, således at sådant forslag herefter først ville være at fremsætte i den ordinære rigsdagssamling 1946—47.

Efter at indenrigsministeriet ved skrivelse af 25. november 1946 havde nedsat den nævnte, i lovens § 17 omhandlede voldgiftsret, har retten i møder den 2., 13., 20. og